

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Optrin af Norners og Asers Kamp

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Optrin af Norners og Asers Kamp", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 123. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_169A-txt-shoot-idm6505.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Fjerde Samtale.

Brynhilds Bur i Hlindalen.

Brynhild.

Hvad tykkes dig, Odrune! om mit Værk?

Odrun.

Mig tykkes, at du rører pæne Naal
Saa mageløs, som før du Spyde rysted.
Hvor livlig stander ikke Kæmpen der,
Og Ormen maa jeg gyse for, som vinder
Saa fast sig om hans Liv, og dog
Igen Man seer, at han har ei at frygte,
Thi saaret hænger Ormens Hoved ned,
Og Sværdet bæres af en kraftig Haand.
Men siig mig, Søster! hvad har saa forvandlet
124 Dit Sind, at nu du sidder hjemme her
Med Kvindesyssel, rider ei til Valen?
Har i din lange Søvn du Striden glemt,
Og hvad er det, hvorefter nu du længes?
Thi længes maa en Mø, hvis ei
Hun uden Liv nedsynke maa til Jorden.
Er det den Kæmpe, som dig vakte op,
Hvis Billede du her med Konst udsyded,
Som er dit Hjerter nær?

Brynhild.

Saa er det, Søster!
Men tro kun ei, jeg min Natur har glemt:
Mig Sigurd fandt paa Hindarfjeld, og vi
Med stærke Eder har os sammenbundet;
Han drog til Gjukes Borg, og jeg drog hid
At vente ham. Jeg spændte dyre Silke
I Rammen fast og svor en hellig Ed,
At vente ham indtil jeg havde virket
Med Guld hans Billed og hans store Daad.
Det er nu sket, og hvis før Solen daler
Han ikke ganger ind for mig i Sal,
Da klæder jeg i Morgen mig i Brynje,
Og rider gennem Luft og Hav og Land,
Ham at oplede, eie, eller dræbe.

Odrun.

Ak haard du est, som fordum end i Sind
Jeg elsker Gunnar, ham, den fagre Gjukung,
125 Han mig har svoret Kærlighed,
Og længe har jeg ventet ham forgæves;
Hvis jeg ham saae med anden Kvinde gift,
Jeg maatte sørge, ja jeg maatte dø;
Men nænte dog den Kære ei at skade,
Thi tvende Sinde døde jeg i ham.

Brynhild.

Det Budles Mø, men ikke Odins sømmer,
At føle saa, Valkyrien kan ei
Den Kæmpe slippe, som hun eengang kaared;
Til Valhal skal han, ei til Frejas Sal,
Om hun og did paa Spydet ham skal bære.

Sigurd.

Hilsæl, I Møer paa de fagre Hynder!
Du brynjeklædte er vel Brynhild og?

Odrun.

Hans Aasyn er det, men dog ei hans Røst.

Brynhild.

Din Røst jeg kender, men dit Aasyn ikke,
Hvad vil du Brynhild?

Sigurd.

Jeg hos Atle var
Og beiled til dig, han mig bød at ride
Igennem Luen, som er trindt din Sal;
Det har jeg gjort, og nu dig selv jeg spørger:
Om du vil eie mig?

Brynhild.

Din Tunge vel
126Og Øiets Hvasse, som sig vil fordølge,
Men Mere ei.

Odrun.

Ja, Brynhild, tag det snart,
Det Øvrige er mit til Arv og Eie.

Sigurd.

I vil mig dele, Møer! men jeg ei
Mig saa vil lade sønderrive.
Er jeg vildfarets? er jeg kommet ind
Til Jettekvinder? sært I sidde, Møer!

Brynhild.

Og sært du stander, underlige Kæmpe!
Til Brynhild og til Odrun kom du ind;
Men siig os: hvo est du?

Sigurd.

Mit Navn er Gunnar.

Odrun.

Dit Navn er Gunnar, Gjukes Søn?

Sigurd.

Saa er det.

Odrun.

Nu, og kender du ei Odrun?

Sigurd.

Jeg kender Gudrun kun, men ingen Odrun.

Odrun.

Forunderligt! jeg drages mod dig hen,
Men stødes bort igen af Mund og Øie.

127 *Brynhild.*

Est du ei Sigurd, Sigmunds Søn?
Hvor kom du da igennem Luen?

Sigurd.

Paa Granes Ryg, ei nogen Hest jeg veed,
Foruden ham, som mægter Ild at træde.

Brynhild.

Og dog est du ei Sigurd? er han død?
Og arved du hans Hest, hans Blik, hans Tunge?

Sigurd.

Du nævned Mit; jeg ingen Kæmpe veed,
Som eied det før mig.

Brynhild.

Er det dit eget?
Og kender du da denne stærke Kæmpe,
Som jeg har virket med det røde Guld?

Sigurd.

Mig selv jeg maa vel kende, som jeg stander,
Og drages svarlig med den lede Orm.

Brynhild.

Og dog est du ei Sigurd! hvilken Kaaglen!
Er Fafner ei af Sigurd blevet dræbt?
Jo, har du dræbt ham, maa du være Sigurd,
Og dog jeg seer, du er ham ikke heel;
Men siig mig, kender du ei Brynhild?

128 *Sigurd.*

Naar jeg dig seer, og til din Tale lytter,
Da tykkes det mig dunkelt, som engang
Jeg før har seet dig, hørt din haarde Stemme;
Men det er for mig, som den glemte Drøm,
Der svæver uden Skikkelse for Øiet,
Og stundom hændes det, at naar i Liv
Vi Noget møde, der os sælsomt griber,
Da bæres det os for, som om vi alt
Det havde drømt engang for længe siden.
Vil du da eie Gunnar, Gjukes Søn?

Brynhild.

Jeg vil ei have Gunnar, aldrig, aldrig.

Sigurd.

Men har du ikke svoret selv den Ed,
At den som red paa Grane gennem Luen
Med Fafners Guld, ham vilde du til Mand
Dig tage; vil du ud af Dørren kige,
Da kan du Grane se; du maa vel holde
Den Ed, du svor.

Brynhild.

Jeg vil det ei —
Men du har Ret, jeg maa, jeg i mig føler

En Magt, som jeg kan ikke staa imod.
129I strænge Norner! som for Alting raade,
Hvormed har jeg fortjent en saadan Straf?
Jeg eder lød, og lød, fordi jeg maatte;
Og nu jeg gifter mig, fordi jeg maa.
Dog nei, det er kun onde Jettemagter,
Som mig forblinde, som en anden Ham
Paa Sigurd kaaglede og bandt hans Tunge,
Saa ei han nævne kan sit eget Navn;
Thi Sigurd er han, Sigurd er du, Kæmpe!
Det Sværd, hvorpaa du støtter dig, er Gram;
Til dig, men ei til Gunnar jeg mig fæster.

Sigurd.

Med disse Ord du dig til Gunnar fæster.

Brynhild.

Nei kun til dig, og denne fagre Ring
Skal være Tegn paa ham, som jeg mig kaared.

Sigurd.

Din Ring jeg kender, den var fordum min;
Hvor fik du den?

Brynhild.

Af dig, af Sigurd,
Kan du ei mindes det?

Sigurd.

Kun eet jeg mindes,
At denne Ring var fordum min, men ei jeg veed
130Hvor du den fik; dog det ei ene
Er underligt, jeg Meget ei begriber.

Odrun.

For Enden paa det sære Spil jeg gruer.

Gjukes Borg.

Grimhild.

¹ Øl jeg brygged,
Bedst af alle;
Tunge Drikke
Døved Minder,
Alle sove,
Som jeg vilde,
Sigurd til Brynhild
Beiler for Gunnar.

² Nu ved Midnat
Modne Druer
Har jeg presset.
Det som sover,
Skal nu vaagne,
Andengang Brynhild
Brat skal opvækkes.

3 131Mos paa Stenen
Sad indgroet,
Det kan mindes
Midgards Ungdom.
Hundehjerne
Husker trolig,
Hvad kan bedre
Vække Minder?

4 Det kan Sagas
Sære Runer;
De som gemme
Gammel Idræt,
Nid om Jetter
I har mælet;
Min er nu Magten,
Mig skal I tjene.

5 Gærer, gærer,
Friske Safter!
Alt som døver,
Dampe hurtig!
Alt som vækker,
Vorde bundet!
Da skal i Morgen
Minderne vaagne.

6 132Odin, Odin!
Ene drikker
Du i Valhal
Vin den klare;
Glæd dig! glæd dig!
Grimhild skænker
Vinen i Bæger,
Bærer for Sigurd.

Skoven ved Borgen.

Brynhild.

1 Stormen hviner,
Sneen fyger,
Kolde Brynje
Køler Brystet;
Dog forinden
Ilden brænder,
Og i Hjertet
Høit det luer.

2 Ingen Kulde
Kan mig svale,
Førend Staalet
Søndrer Hjertet;
133Ei kan Vandet
Ilden slukke,
Blod kan ene
Baalet dysse.

3 Hvas og skummel
Skrider Natten;
Jeg maa træde
Is og Driver,

Mens i Gammen
Gudrun favner
Nordens Kæmpe,
Kongers Høvding.

4 Han skal bløde,
Blegne skal han,
Øiet saae, han
Sov hos Gudrun,
Det skal se ham
Dødblund sove,
Før ei Harmen
Hvile finder.

Men hvorfor løb jeg ei med draget Sværd
Til Sengen ind og rødned hvide Lagen?
Er jeg en Kvinde, som de Andre dog,
Og gruer jeg for hvasse Staal at løfte?
134 Det end er Tid; i dybe Midnatssøvn
Han ligger tung, afsted, afsted! —
Nei, ikke sovende, men vaagen skal han dø.
O Sol! hvi nøler du? fra Tidens Fødsel
Til denne Stund du ei har havt et Syn,
Som det dig undes, naar du nu opstiger.
Hans dyre Eder skal jeg ham optælle,
Fra hver han sig skal løse med et Saar,
Og jeg skal le ad al hans store Pinsel,
Og naar han blegner, naar hans Krop er Lig,
Som Iglen jeg vil suge kolde Blod
Af Hjertet ud til selv mig Dødens Kulde
Opfylder heel; med hidtil ukendt Gru
Skal Mennesker mit Endeligt beskue.
Her vil jeg sidde paa den frosne Jord,
Af Sne indfyget og af Kulde knuget,
Og vente paa det aarle Morgengry;
Thi aldrig vil i Gunnars Arm jeg hvile.

Sigurd.

Hvor vil jeg hen? hvor drive onde Magter
Mig hen i Vinternattens fæle Mulm?
Hvad skal jeg i det vide Rum herude,
Det i mig altid dog er lige trangt.
O kom du Ulv, som høit i Skoven tuder,
Og riv mig hurtig Hjertet ud af Liv!
At Blodet, som nu gloende sig vælter
I mine Aarer, svaales kan og stærkne.
135 Du flygter, Ulv! min Stemme dig forfærder,
Du mener jeg er Fenris Ulv, af Baand
Udsluppet; ja som Fenris Ulv af Guder
Og Mennesker jeg er forhadet.
Det bedre er, min Æt med mig forgaar,
Og hæderfuld igennem mange Aldre
Med den jeg lever udi Skjaldens Kvad,
End at i mig, mens end jeg Livet frister,
Den skulde undergaa. — Ja, saa jeg mæled,
Jeg tænkte kun, at som det friske Straa
Mig Staalet skulde løs fra Jorden skære;
Ei tænkte jeg, at som det hule Træ
Med visne Grene og dog fast i Jorden
Jeg skulde staa engang, som nu jeg staar.
Min Slægt forgik i mig, mens end jeg leved,
Som Volsung Kæmpe blev i Moders Liv.
Hvad har jeg virket, som er værdt at mindes,
Som kan forherlige min svundne Slægt?
Min Fader har jeg paa sin Bane hævnnet,
Men hvilken Bondesøn gør ikke det?

Jeg Fafner dræbte, men hans Edderstrømme
Ei kunde skade mig; det ei er Daad,
Som Slægten hædrer. Regin har jeg myrdet,
Og sagde Fugle sandt, da var det Ret;
Men hvilken Idræt, slig en Dværg at myrde?
Jeg red igennem Luen, ikkun Faa
Det vove, men hvorfor da ikke?
136 Fordi ei nogen Grane bærer dem.
Jeg fæsted Brynhild og jeg fæsted Gudrun,
Mens begge levede; vanhædret er
Ved mig min stolte Slægt, ei hædret.
Hvad vil jeg? Gudrun! skal jeg dig forlade,
Som med al Størke hænger dig ved mig?
Og kan jeg? blødte ei mit Hjerte,
Da Armene du efter mig udstrakte,
Da Angestskriget over vilde Færd
Paa Læben døde? jo, jeg elsker dig.
Men Brynhild! du, hvem og mit Hjerte kaared,
Hvis Billed fylder Sjælen og uddriver
Hvert andet Billed, ja min Gudruns selv!
Skal dig jeg miste? kan mit Syn udholde
Din frygtelige Skikkelse, dit Blik?
Og maa jeg ei af dig mig vente Døden?
Vil du med Grumhed ikke hevne,
At mine dyre Eder saa jeg brød?

Brynhild.

Ja brudt dem har du, angrer det forsilde.

Sigurd.

Hvem taler? det er Brynhilds haarde Røst,
Det er den Røst, som jeg maa altid høre,
Jeg skælver for den, som den lede Trolde
For høie Tordenskrald, og Øiets Ild
Der følger den, som Lynet følger Torden,
Som det, og rammer alle Ledemod.
137 O gid hun var her selv! maaske hun da
Sig over mig forbarmed, stødte Sværdet
Mig ind til Hjerterod.

Brynhild.

Hun er her.

Sigurd.

Du er her, Brynhild! kom da snart og end
Min Kval!

Brynhild.

Det havde jeg betænkt;
Men da jeg seer at Sorg dig nager,
Ei vil jeg haste, længe vil jeg nøle,
Du leve skal og tæres hen i Kval,
Til Huden skrumpes over nøgne Knokler,
Og Benet ryster som et Espeløv;
Thi al min Gammen har du spildt, min Glæde
Jeg nu maa søge kun i Harm og Hevn.

Sigurd.

Saa ful en Gammen skal dig ikke undes,
Saa sandt jeg end kan løfte hvasse Sværd.

Brynhild.

Har du forglemt, at aldrig Valhals Dør
For den oplades, som ei blev indviet
Af Odins Mø, og mindes du ei mer,
At jeg er din Valkyrie? hvad heller
Vil du til Helas mørke Vaaning fare?

138 *Sigurd.*

O vær ei grusom! ikke angerløs
Jeg er, men dog undskyldelig at nævne.
Du sagde selv, da du mig Runer lærte,
At ei de kunde Nørners staa imod;
Saa var det og, jeg stod i Gjukes Borg,
Mig rakte Gudrun Trolddomsdrik i Hornet;
Jeg vilde Runer riste, kunde ei,
Jeg drak, jeg maatte drikke, og forsvundet
Hvert Minde var om dig og om dit Navn.
Først denne Aften, da jeg Bægret tømte,
Opvaagned glemte Minder i min Sjæl;
Da først forstod jeg, hvad det var som rysted
Mig, da jeg stædtes ind for dig i Sal,
Og beilede til dig i Gunnars Ham.
Saa klart, saa grueligt stod Alt for Øiet,
Min Moders Varsel, dine Spaadomsord,
Og Grimhilds Trolddom og min egen Brøde,
Din grumme Hevn og Slægtens Undergang.

Brynhild.

Du kendte mig da ei, dengang du beiled.

Sigurd.

Ei var det løiet, hvad jeg sagde dig,
Du var mig som en Drøm, hvorom Man drømmer.
Alt hvad jeg husked, var at hine Fugle
Paa Gnytahede nævned mig en Mø,
Som ei var Gudrun, men naar paa det længste
139Jeg havde ledt, dog ikkun Gudruns Navn
Jeg kom ihu.

Brynhild.

Saa skal af Naade
Dig Døden undes; men jeg vil ei selv
Dig dræbe; thi min Hevn skal med din Død begynde.

Sigurd.

Men Brynhild! jeg med Gudrun har en Søn,
Uskyldig, spæd, han ved sin Moders Bryst
End diende og lallende sig skjuler,
I ham jo dog forplantes maa min Æt.

Brynhild.

Den Ulveunge! Edder er hans Blod,
Af Trolddom og af Meneed er han avlet.
Du mig tilhører, men ei er du heel,
Saalænge Sønnen, du med mig ei avled,
Er til, og han maa dø.

Sigurd.

Saa skal min Slægt
Da undergaa!

Brynhild.

O bort med Klagemaal!
Langt mer berømt skal Volsungslægten vorde
Just ved dens Undergang, end om den frisk
I mange Aldre blomstrede paa Jorden;
Af Gjukes hele Slægt en Bautasten
Med Runer, risted af det skarpe Sværd,
140Skal paa dens Gravhøi sig grundfæstet løfte;
Og naar en Skjald opfylde vil med Gru
En Kongehald og Kæmpers stærke Barm,
Da skal om os og Gjukes Slægt han kvæde.
Nu lystig, Sigurd! vi i Valhal mødes.
Men gak nu bort, thi hist jeg Gunnar skuer,
Med Blus han søger mig i mørke Nat,
Det ei behøves, jeg skal sikkert komme.

Thorkild.

1 Brus kun hult, du Storm fra Nord!
Brus kun over frosne Jord,
Jeg vil ikke grue;
Thi min Frelzers milde Røst
Dæmped Stormen i mit Bryst,
Og hans Naades Lue
Har optøet Hjertets Is;
Derfor Tungen til hans Pris
Skal jeg stadig røre.

2 Vinternatten er saa mørk,
Vildsom er den øde Ørk,
Dog jeg ei mon grue;
Thi et Lys opgik saa brat
I min Sjæls den mørke Nat,
Varig er dets Lue.
141Gjennem Verdens Ørk saa trang
Vandrer jeg med Bøn og Sang,
Intet mig forfærder.

3 Ulven tuder høit i Skov,
Tuder hungrig efter Rov;
Men jeg har en Hyrde,
Som forlader ei sin Hjord,
Trofast han mod Ulven staar,
Som vil Sjælen myrde.
Derfor ganger jeg saa trygt,
Sjunger trøstig uden Frygt,
Medens Ulven tuder.

Hvad glimter hist? er det et natligt Blus,
Hvorned mig Satan tænker at forvilde?
Jeg trodser dig, du fule Aand, og gaar
Mod Blusset hen; saa dyb er ingen Mose,
At nogen Sjæl, som har sin Frelser kær,
Ei skulde rækkes af hans Almagts Haand;
Og Legemet vel mægter sig at reise,
Naar paa den store Dag Basunens Klang
Forkynder Timen, da hver Gravs Indbygger
Skal høre Røsten af Guds egen Søn.
142Dog nei, det er vist Mennesker, som vandre,
End er min Vandrings Dage ei forbi,
Og Herren sender mig et Lys til Frelse.
Hvorledes? staaer ei hist en Mand,
Af Vækst en Kæmpe, ubevægelig,
Som om han var af Nattekuld forstenet?
Hvem er du, Kæmpe, kan du vise mig
En Vei, som fører fra den mørke Skov

Til aaben Mark, hvor Menneskene bygge?

Sigurd.

Vil du til Gengæld vise mig en Vei,
Som fører langt fra Mennesker og Guder?

Thorkild.

Fortvivlet spørger du, og rolig svarer jeg:
En saadan Vei jeg sikkerlig kan vise;
Men hvis du vil, da siig mig hvo du est?

Sigurd.

Ei Sind jeg har til lang unyttig Tale,
Og hvem jeg er vedkommer ikke dig.
Vil du til Mennesker, da skal jeg lede
Dig ud af Skoven paa den jævne Mark;
Der kan du se en Kongeborg sig løfte,
Og der du ei vil savne Nattely.

143 *Thorkild.*

Jeg uforskammet ei mig vil indtrænge
I Hjertets Løndom og den dulgte Sorg;
Men jeg har alt en Række Aar paa Bagen,
Og i min Barm et roligt Alvorssind;
Maaske, ifald du sagde mig din Kummer,
Det undtes mig at lindre Sjælens Nød.

Sigurd.

Hvor har du hjemme? og hvad er dit Navn?

Thorkild.

Jeg ikke mer har noget Hjem paa Jord,
Ei heller mon jeg efter saadant hige;
Thi jeg stadfæstet er udi en Tro,
Som lærer mig, vort Hjem er ei paa Jorden.
I Hunsigov hengik min Ungdoms Aar,
Og Thorkild er mit Navn.

Sigurd.

I Hunsigov?
Det er mit Fædreland og Arverige.
Saa kender du min vidtberømte Slægt?

Thorkild.

Hvordan? er du en Volsung? er du da
En Søn af Sigmund og Hjordise?

144 *Sigurd.*

Det er jeg vist, og Sigurd er mit Navn.

Thorkild.

Forunderlige ere Herrens Veie!
Saa foer jeg da i Nattens Mørke vild,
For ham at finde, som min Sjæl begærte
I mange Aar at samles venlig med.
De tunge Sagn om dine gamle Frænder
Mig ængsted mangengang i Ungdoms Aar;
Ved dine Brødrers Skæbne har jeg gruet,
Og der din Moder svanger gik med dig,

Jeg stod med hende ved din Faders Lig.
Der skiltes vi med tunge Ahnelser;
Hun drog mod Nord, og jeg neddrog i Syd,
Hun vilde fra de strænge Norner flygte,
Jeg fulgte deres underlige Kald,
Og blev ei skuffet; men din bittre Smerte
Kundgør mig Skuffelsen af hendes Haab.
Dog hvilket Uheld er det, som har mægtet
At bøie saa det stærke Kæmpesind?

Sigurd.

Forgæves ei de sære Hændelser,
Som mødte mig og dem som forestaa,
Jeg mindes vil; det Gjorte ei kan ændres,
145Og det Tilkommende undgaaes ei;
Men da du er en Ven af Volsungslægten,
Og som bedaget Mand ved lange Grublen klog,
Jeg dig vil sige, hvad det er som piner
Og bøier mig i denne bittre Stund:
Min Død er nær, derved jeg ei mon grue,
Men at med mig forgaar min gamle Slægt,
Og at i Liv saa underlig jeg dreves,
Af stærke, underfulde Magter frem,
Saa tit jeg gjorde, hvad jeg nødigst vilde,
Saa at ei Daad det undtes mig at virke,
Der stillede min underlige Trang,
Og sikkred mig et saadant Eftermæle,
Som jeg i Følelsen af Ungdoms Kraft,
Og stirrende paa de henfarne Kæmper,
Mig drømte som en Kæmpes visse Løn —
Det piner mig nu indtil Marv og Been.

Thorkild.

Vildfarende! du staar paa Gravens Rand,
Og tænker kun paa daarligt Eftermæle,
Som dog ei kan dit døve Øre naa,
Og ei paa hvad dig selv saa nær vedkommer,
Paa hvor du efter Døden kommer hen.
Om dig og om den hele blinde Flok,
Hvis Higen er at vinde jordisk Ære,
Og leve salig i et Skjaldekvad,
146Har talet sandt en hellig Oldtids Sanger:
I saae kun Veir og høste Hvirvelvind;
Thi som et ondt og blodigt Hagelveir
Fordærvende I fare gennem Lande,
Og dermed vil I vinde evig Pris,
Og dermed vil I købe Valhals Gammen;
Men hvad I høste, er en Hvirvelvind,
Som i et Afgrunds Dyb jer selv nedmaler,
Og naar som Rygte den fra Old til Old
Hensuser, klædt i Skjaldes Kæmpesange,
Den griber end saamangen Ungersvend,
For i det samme Svælg ham at nedhvirvle.
Vær derfor glad, hvis Herrens Miskundhed
Dig hindred fra dit Navn med Blod at skrive
Paa Skjaldes Tunge, dig til daarlig Pris!

Sigurd.

Forunderlig maa nævnes vist din Tale,
Thi dorsk og lumpen er dog hver en Sjæl,
Der lever kun for denne Haandfuld Dage,
Som er af vise Norner os tilmaalt.
En slingrer bort fra Øl og Mjød til Sengen,
Og sover Rusen ud i Kvindefavn;

En Anden gaar i Studespor bag Ploven,
Og venter gabende paa Sol og Regn,
Og naar sin Sæd han har i Laden bjerget,
Han tyer til den varme Askekrog,
Og tygger Drøv, som Studene, hans Brødre.
147 En Tredie omflakker trindt paa Hav,
Opdynger Guld og Sølv ved onde Rænker,
Og ruger gerrig over vundne Skat.
Er Saadant bedre, end med Manddomshjerte
At trodse Alt, hvad Hoben gruer for?
At drage rundt med Herreskjold i Lande,
At straffe Nidinge og hevne Overvold!
Ja, skulde vi, som ned fra Aser stamme,
Vel skue ørkesløse til, imedens
Med Vold og List den fule Jotunflok
Fra Guder og fra os al Jorden rev?
Og hvad skal vi i Livet hige efter,
Om ikke Pris af Efterslægtens Mund,
Og efter Døden Valhals stolte Gammen?

Thorkild.

Du siger sandt, at kun den dorske Sjæl
Hendøser Livet med sin Bug at fylde,
Og agte kun paa Sandsernes Behag;
Det og er sandt, at ikkun den har levet,
Hvis Maal er hist bag Graven i det Fjerne,
Som kæk fremstræber gennem vildsom Ørk
Og hvasse Torne, over bratte Fjelde,
Henstirrende kun paa den fjerne Glands.
Saavidt er din og Nordens Kæmpetro
Ulastelig, ja hæderlig og sand;
Men tænker du at den som Sædekornet
148 I Jorden lægger med gudfrygtigt Haab,
At det ved Regn og Solskin fra det Høie
Opvokse skal og modnes til hans Gavn,
Er mindre værd end I som stolte trodse
Paa egen Kraft og paa de hvasse Sværde?
Nei, salig skal ydmyge Bondemand
Fra sure Arbeid efter Døden hvile,
Naar de som trodsede paa Kraft og Kløgt
Med pint og sønderknuset Aand maa hyle.
Du mener at fortjene Valhals Fryd
Ved Kamp mod Jotuner; men du maa vide,
At alle Folk, som bo paa Jordens Kreds,
Nedstamme alle fra den samme Fader,
Og ere ligenær med Gud i Slægt.
Det er kun Løgn hvad Man har sammendigtet
Om Gudeslægter og om Gudestrid,
Om Odin, Valhal og om Ragnaroke.

Sigurd.

Paa Odins Magt jeg hartad selv maa tvivle,
Da ei sin Slægt han kan fra Undergang
Udfri; men at han ei er til, det tykkes
Mig sært at sige; thi hvoraf kan du
Vel vide hvad der rører sig i Himlen?

Thorkild.

Du har vel hørt, der boer et Folk bag Rhin,
Som har en anden Tro end tydske Mænd?
Til dette Folk jeg med uroligt Hjerte
149 Hendrog, da Tvivl om vores Asatro
Mig ængsted saare, og en sanddru Lære
Jeg der har nemmet, ikke dunkle Sagn,

Som dem, hvorpaa sig Asalæren hviler,
Det er, men sand Forkyndelse af Alt,
Hvad der er værd for Mennesker at vide.
Det findes klart optegnet i en Bog,
Som er paa gamle Tungemaal opskrevet,
Og har nu gennem mange hundred Aar
Fra Østen som en Ledestjerne vandret.

Sigurd.

Men hvem forstaar de gamle Tungemaal?

Thorkild.

De gudhengivne Mænd, som sig fra Verden
Afsondre og i hellig Andagts Ro
Paa Skriften grunde i de lange Nætter,
Tilegne sig de gamle Tungemaal;
Men paa de ny de ogsaa den udlægge,
Og jeg dem har i Romersproget læst.

Sigurd.

Hvis som du siger Sandheds rette Lys
For vores Syn var hidindtil forborgent,
Og at saa klart det skinner i den Bog,
Hel gerne da jeg af dig vilde høre
En Hovedsum af hvad vi bør at tro.
I kolde Nat en Mand, som har omvanket
Paa vildsom Sti, at standse her i Skov,
150Og bede ham i Ord sig at udbrede,
Er gæstmildt ei; men denne kolde Nat
Maaske er min den sidste, og paa Borgen
Jeg ikke er min egen mer som her.

Thorkild.

O, tal ei saa, langt heller jeg vil tale
End du vil høre til, og Himlens Gud,
Som har mig paa min lange Vandring stærket,
Han vil og stærke mig i denne Nat,
Saa jeg hans Ord kan værdelig forkynde.
Det sneer ei længer, Stormen falder af,
Og seer du hist den lille klare Stjerne,
Der seierrig og glimrende fremstrider
Sig gennem hin den tykke, sorte Sky,
Den Herrens Ord opmuntrende afbilder.

Saa hør da nu, hvad i den gamle Bog
Til Undervisning og til Trøst er skrevet:
Der er en Gud, og han har altid været,
Men, der han vilde, ved sit Guddoms Ord
Almægtig Alt af Intet han fremkaldte;
Han lærte Sol og Maane deres Veie,
Grundfæsted Jorden i det øde Rum,
Og af dens Skød han ved sit Vink opkaldte
De stærke Ege og den spæde Blomst;
Og skænkede dem den hemmelige Evne,
Sig at forplante i utalte Led.
151Han bød igen: med Levende opfyldtes
Da Luft og Hav og hele Jordens Kreds;
Thi samme Gud med samme Velbehag
Har Ormen dybt i Jordens Indvold dannet,
Som Havets Hval i al sin stolte Kraft,
Og Ørnen, som mod Skyerne sig løfter,
Og Nattergalen med sin fagre Sang
Ei mer end Myggen som for Øret surrer,

Og Uglen med sit hæse Natteskrig
Er dyrebar for Altings milde Fader.

Til sidst af Støv et Menneske blev skabt,
En Mand af Støv og Kvinden af hans Side,
Et dobbelt Billed af den ene Gud,
Men begge Eet i aandig Kærlighed.
Den Evige de skabte Ting beskued,
Og se! det store Alt var saare godt!
De himmelske Hærskarere sang tillige,
Alt Levende istemte Fryderaab,
Og Jordens Bjerge laante sig en Tunge
Til Lovsang i den høie Efterklang;
Da var ei Storm, men paa sin lette Flugt
I Buegang fremlokket Vindens Aande
En liflig Klang af slagne Bølgestræng
Og Fløitelyd, da over Skov den sused.
Da Alt var rent og klart og vennemildt,
Da legede det spæde Lam med Ulven,
152Og Barnets Haand var tryk i Øglens Hule.
Udødelig, uskyldig, sammenknyttet
Med Jord og Himmel ved et helligt Baand,
I venlig Kreds af Dyrene omringet,
Omviftet trindt af søde Blomsterduft
I Paradis, i Herrens egen Have,
Stod Mennesket som Jordens fødte Herre,
Gav sindrig hvert et Dyr sit eget Navn,
Og skued undrende den Almagts Finger,
Som i de Skikkelser, saa tusendfold
Omskiftende med Visdom sig afpræged,
Saa det Mangfoldige dog atter selv
Sig til saa klart et Guddomsspeil forened.
Men ak! iblandt de himmelske Hærskarere
En Morgenstjerne, klædt i Herlighed,
Og paa dens Vink en Hær af mindre Stjerner
Fra Skaberen hovmodige affaldt,
Forsaged Livet i hans Kærlighed,
Og vilde selv paa Troner sig opsvinge.
Nedhvirvlet blev ved Almagts stærke Haand
Den Engel Satan med sin fule Skare;
Men nu paa Jorden han sin Kongestol
Opreise vilde, og i Slangeham
Han med sin Hvislen Mennesket bedaared
Til sig at blotte for hans onde Braad.
Et Træ var plantet udi Edens Have,
Dets Frugt for Øiet skinned hvid og rød,
153Og Slangen lovede dens sære Evne,
Til Visdom lig Guds egen at forlene;
Men Gud, den sanddru, havde talet saa:
Hvo Frugten smager, vorder Dødens Fange.
Dog Mennesket den første Løgners Tale
Langt mere troede end Sandheds Ord,
De vilde deres Gud til Løgner gøre,
Og stjæle fra ham hans forborgne Kløgt;
De brød, de aad, og Sydens onde Gift
Indstrømmede i aabne Hjertekammer,
Ombrusede i rene Aaregang,
Besmittede Alt, og Livets klare Safter,
Forvandlede sig til dunkelt, levret Blod.
Forsvunden var nu Jordens gyldne Dage,
Dens Herre var i onde Magters Vold,
Og skælved svarlig for den vrede Dommer;
Ei undtes det ham nu i milde Skygge
Af Livets Træ at slumre og at bygge,
Han sukkende udgik af Paradis,
Og hørte Dødens Benrad bag sig rangle,

Dens skumle Aasyn og dens Helvedsmil
Forkyndte ham, naar Livets Lys udsluktes,
I Mørkheds Dyb unævnelige Kval.
Forbandelsen, som paa hans Hoved faldt,
Forstyrrende og al hans Odel rammed,
Og Jordens Have blev en vildsom Ørk;
Thi hvislende hin gamle Slange skød
154Hen over Kloden sine Edderstrømme:
Hvor tunge Ax sig forstum selv opskød,
Der golde Tidsel nu sit Hoved løfted,
Og Blomsten selv, der end tilbage stod,
Og stander end som fagert Sørgeminde
Om Paradiset og den svundne Glands,
I søde Duft indsluttet giftig Aande,
Da Ulven fik sin grumme Myrdelyst,
Og Ræven sine ondskabsfulde Rænker;
Men ret som Gud i Mennesket forened,
Hvad Herligt Han omspredte vidt paa Jord,
Saaledes og i Mandens aabne Hjerte
Nu Satan gød sin hele Edderstrøm,
Og spraglet den i Aarerne henslummed,
Som Utugt, Had og Grumhed, List og Løgn.

Sigurd.

Forfærdeligt er dette store Sagn,
Men hvorfor lod dog Gud den onde Engel
Forstyrre saa sit fagre Værk paa Jord?

Thorkild.

O, ti! formast dig ei mod Himlens vise Konge,
Thi ei kan Støv udgrunde Hans *Hvorfor*O.
Hvi spørger du ei heller Adam ad,
Hvi Han saa daarlig vilde selv sig gøre
Til Den, hvoraf han kun et Billed var,
Til Trods for Gud og for sit eget Øie,
Og glemmer du, at dybe Kildevæld,
155Hvorfra al jordisk Kærlighed udrinder,
Dog vel ei selv kan fattes Kærlighed,
Saalidt som Han, al Visdoms gamle Fader,
Uviis kan være udi Raad og Daad.
Sin Kærlighed og fluks Han aabenbared.
Selv Tordenrøsten, som forkyndte Straf,
Formilded sig til blide Faderstemme!
Engang, saa tonede Hans Løftes Ord,
Skal Kvindens Sæd dog Slangens Hoved knuse.
Husvalede, med Anger og med Længsel
Opstirred Adam og hans Viv til Gud,
Og taareblandet maatte nu nedrinde
Fra Alterstenen Offerdyrets Blod,
For Mennesket at varsle og at minde
Om Trangen til det store Offerlam,
Der sig hengav før Verdens Grundvold lagdes,
Men dog engang og synlig skulde slagtes.
Dog, sligt et Liv ei Sandserne behaged,
Og Satan vidste ved sit Gøglespil
Sig Tjenere paa Jorden snart at vinde:
Vor Stammefader saae sin ældste Søn
Med Broderblod den unge Jord at smitte,
Og saadant Ophav Kæmpelivet har;
Thi fra den Stund fik Jorden sælsom Tørst
Og vilde lædskes ei med Kildens Vande
Og Himlens Regn, men med den røde Dug,
Hvis ei dens Blommer skulde brat henvisne.
156Den af sin Favn udtrakte haarde Staal,
Og Satan lærte Manden det at hvæsse,

Selv blev den saaret af det skarpe Jern,
Men blev med Lig i Overflod og mæsket,
Den af sit Skød udkasted røde Guld,
Men kræved og det røde Blod for Gaven;
Ei karrig var den ublu Mandehaand,
I Broderblod den rygende sig tvætted,
Og offrede til Jordens onde Drot.
Se, da oprandt saa stolt en Kæmpeold,
Langt stoltere end eders her i Norden:
Mod hine Kæmper er I Dvæрге kun,
Og eders Aar er ikkun Barnealder
Mod deres, thi hartad i tusind Aar
De rørte sig paa Jord i Kæmpevælde.
Ei manglede de heller Skjaldesang
Til Pris og Strængeleg, til lystig Gammen;
Men sørgelig den Sammes Udgang blev,
Da Gud fortørnet aabned Himlens Sluser
Og Afgrunds hemmelige Kildevæld,
Da drukned Alt, som kunde drage Aande,
Undtagen Noe med sin liden Æt,
Hvem Herren lærte konstelig at tømre
Det første Skib, der svømmet har paa Sø,
Og som i Tillid til Guds Varetægt
Med Markens Dyr og allehaande Fugle
Omseiled trøstig paa den vaade Kugle.

157 *Sigurd.*

Det tykkes mig, som i det gamle Sagn
Om Jeters Drukning udi Ymers Blod,
Og om Bergelmers underlige Redning,
Den samme Hændelse sig halv fordølger.

Thorkild.

Ja visselig, og er det vel et Under,
At Noes Ætmænd i et dunkelt Sagn
Bevare Mindet om hin Bjergets Olding,
Der stranded underlig paa Bjergetop,
Da mellem Skyerne han havde seilet?
Et andet Sagn om Bifrausts fagre Bro,
Som kun, naar Verden brænder, skal nedtrædes,
Os minder og om Flodens gamle Tider;
Thi Buen blev af Gud i Skyen spændt
Til Trygheds Tegn for Mennesket, naar Havet
Opbruser vildt og Skyer monne briste,
Thi Buen skal gentage Herrens Ord,
Ei Vand skal tiere vor Jord fordærve.
Saa findes trindt i Verden dunkle Spor
Af Fædres sande Sagn, og her i Norden
De herligste; thi selv den sande Gud
Med værdigt Navn Alfader I mon kalde;
Men overalt har Satan ved sin List
Bortlokket Folkene fra Himlens Herre,
Dem lokket til at tjene H — Hær,
Og hvad han ei dem kunde heelt frastjæle
158 Tildækked han med tykke Fabelslør,
Selv Skjaldene, som tykkes os at være
Med Himlens Aander nærmere i Slægt,
Han daarede med falsk, løgnagtig Glimmer,
Saa Øiet vendtes fra det sande Lys.

Dog medens Kundskab om den sande Gud
Formørkedes alt mer og mer paa Kloden,
Udkaared Gud en Mand, hvis Lydighed
Og rene Hjerte ham den store Ære
Forhvervet har at kaldes Herrens Ven,

Til Stammefader for et talrigt Folk,
Der skulde Himlens Gud allene dyrke,
Til Stammefader for den Kvindens Sæd,
Som skulde Slangens Hoved sønderknuse.
Den Mand hed Abraham og Folket Israel;
Aarhundreder forgik, det lod for Verdens Øine
Som Herren havde Folket rent forglemt;
Thi hist i Serkland under Blaamænds Aag
Hensukkede de mangt et Trælleaar;
Men Herrens Time kom, med kraftig Trøst
Han i Ægypti Land sit Folk besøgte.
Med vældig Arm han bøied Kongens Trods,
Forgæves Satan sine Trolddomskonster
Med Herrens Finger træde lod i Kamp,
Og villig lod sig Israel uddrive.
Dog, snart det standsed for den brede Strøm,
159Og tyktes vist til Undergang indviet;
Thi bag dem stod Ægyptens Kongehær.
Med Havets Brusen og det høie Bulder
Af Vognenes de staaelbelagte Hjul
Og Hestens Vrinsken, Fjendens stolte Raab:
Vor Harm skal køles og vort Sværd sig varme
I Israliters Blod, sig blanded til saa hult
Et Rædselskvad: Den bange, vantro Skare
Som Jehovahs den store Underkraft
Mangfoldelig med Studsen havde skuet,
Nu bævede for jordisk Kongemagt,
Og knurrede mod Himlens Sendebud;
Men ei forgæves bar den Guds Udkaarne
Sin Understav, dertil sit Mosesnavn,
Et Minde var det om hans egen Frelse,
Da spæd han svømmede i Nilens Flod,
Men Folkets Redning af de store Vande
Forkyndte det, som herligt Varselstegn.
Sin Stav han løfted og de høie Bølger
Den Konges Septer kendte fluks igen,
Som med sit Ord afmaalte deres Grændser,
Ærbødigen de veg, og taarned sig
Som stille Mure, og med tørre Fod
Igennem Jordens underlige Kilder
Henvandred Folket, som var Herren kært.
Forundrede Ægyptens Drotter skued
De dybe Spor af Herrens Almagts Finger,
160Men Hjerterne de dog forhærded saa,
At end de mente Israel at rive
Af denne Herres Haand, betraadte fræk
Den Vei, Han kun for Sine havde banet.
Dog, dyr dem blev formastelige Id,
Som Vandets Gud de Krokodilen dyrked,
Og som en saadan slugte Vandet dem;
Mens Israeliterne paa Bredden hist
Istemmede saa fro en Takkesang
Til ham, hvis Magt sig ei i Dybet taber,
Som Rytteren og Hesten lod til Bunds,
Lig Blyet og den tunge Sten, nedsynke.

En vildsom Ørk for Øiet sig nu bredte,
Men Han som ei i Ørken farer vild,
Og mægter Brød af Stenene at skabe;
Sit Banner løfted i en dalet Sky,
Og lod til Spise Mannaduggen dryppe.
Fra Sinai, det høie Herrens Bjerg,
Lod Jehovah sin høie Lov forkynde,
Og selv stadfæsted han med Tordenrøst,
Hvad selv han Moses havde lagt paa Tunge.
Saa vandred Folket fyrgetive Aar

Til Straf for trodsigt og afgudisk Sind;
Men nu den gamle Slægt holdt op at knurre,
Thi Munden lukket var af Ørkens Sand,
Og Jehovah med Kraftens høire Haand
161En raadden Stamme udi Hedninglandet
Omhuggede, og planted der igen
Sin unge Ranke mellem Basans Høie,
Paa Libanon sit smekkre Sedertræ.
Han gav sit Folk det Land med Melk og Honning,
Som fordum alt han loved Abraham.
For kort blev Natten og hin længste Dag,
Om jeg den lange Rad af Underværker,
Som har forherliget Jehovahs Navn,
Optælle skulde udi Sammenhæng;
Men til det ypperste jeg nu vil haste,
Hvis Forbud kun de andre Jertegn var:
Gud valgte Israel, ei for det ene
Beskinnes skulde af hans Naadesol;
Men for at den fra Templets høie Tinde
Bestraale kunde hele Jordens Kred.
Selv Moses klarlig udi Aanden skued
Sin Overmand i fjerne Alder staa,
Og alt som nærmere kom Tidens Fylde,
Opstode Mænd, hvis Øie Herren rørte,
Saa dybt det stirrede i Fremtid ind:
I høie Kvad de spaaende afbilded,
Hvad bag Aarhundreder forborgent laa;
Den Helliges de haarde Straffedomme,
Som maatte tugte et afgudisk Folk,
Men efter Trængsler og en Frelsens Fyrste,
162Hvis Herrespir sig over Jorderig
Udstrække skulde, og hvis Kongestol
Paa Evighedens Piller skulde hvile;
Som til Forsoning for al Verdens Synd
Sig skulde selv frivilligen opoffre,
Og med sit Blod aftvætte Jordens Skyld,
Som Dyreblodet havde kun beskrevet.

Den kom, den Jordens store Høitidsdag,
Som Fædrene saa længselsfulde vented,
Og Guds enbaarne Søn nedsteg til Jord,
Alt som et Barn, i Silkesvøb ei bundet,
Og ei opfødt i gyldne Kongehal;
Men svøbt i Klude udi Armod's Hytte;
Dog havde Han, trods nogen Kongesøn,
Herolder som hans Fødselsstund forkyndte,
Ei for de Vældige, men for en Hyrdeflok,
Som dyrked Gud i from Enfoldighed:
Af Himlens Aander var det en Hærskare,
Som jublende istemte Takkesang
Til Ærens Gud, der bygger i det Høie,
Og lyste over Jorderig hans Fred.
Lykønsket blev og Jordens liden Konge
Af fjerne Drotter, som paa Himlen saae
Hans Fødselsstjerne gennem Skyen straale;
Som deres egne Sendebud de kom,
I Kongehytten saae Man Konger knæle,
163Og Røgelsen, som hidtil ikkun brændte
Paa Alteret og udi Kongeborg,
Som det vel sømmed sig, nu dufted
For Kongers Konge og for Altrets med.
Han vokste op, og fra hans høie Læber
Ullignelig og hellig Visdom flød,
Og gennem Armod's Klædning i hans Daad
Al Guddoms Fylde legemlig udstraaled;
Thi med et Ord han gav de Blinde Syn

Og Stumme Mæle, ja de onde Aander
Han kraftelig udjog, og kaldte Døde
Fra Gravens Mørke op til Lys og Liv.
Dermed han gav et sanddru Vidnesbyrd,
At han var Eet med Altings høie Fader,
Og visselig udgangen af hans Skød;
Men og derved hel klarlig han betegned,
Hvorfor han steg til Jordens Dale ned;
Den blinde Slægt han atter vilde lære,
At stirre gennem Mørkets tykke Sky
Til Lyset op, hvorfra den var udsprungen,
At aabne Øret for de glemte Toner,
Og Læben til Alfaders høie Pris.
Han Døden vilde og sin Braad fratage,
Og hellige os til et evigt Liv;
Men Djævelen han maatte først betvinge,
Thi han var blevet denne Verdens Gud,
164Og Adams Synd han maatte først udsone,
Thi Satans Trone hvilede paa den.
Han, Jesus Kristus er vor Frelsers Navn,
Af Kærlighed til Faderen og os,
For Adams og for hele Verdens Synder,
Med Legems Lidelse og Sjælekval
Har fyldestgjort, og da som en Misdæder
Uskyldig han til Korset naglet blev,
Med blodig Haand den Lov, som os fordømte,
Han nagled fast med sig til Korsets Træ.
Han døde, og i Sorgens Klædebon
Den klare Sol sit Straalelegem svøbte,
Og Klipper revned, Jordens Grundvold skjalv,
Men styrtet var den onde Djævels Trone;
Han gæstet blev udi sin mørke Borg
Af Livs og Døds den seierrige Herre,
Som vristed Spiret af den Ondes Haand,
Og gav ham Lænker for sin Kongekrone.

Sigurd.

Men hvem har seet den underlige Kamp,
Hvem bragte Tidende fra mørke Vaaning?

Thorkild.

Den stærke Kæmpe blev sit eget Bud,
Thi Død og Grav ei kunde ham indspærre.
I Guddomsglands af Graven han opstod,
Og vidned sanddru om den vundne Seier.
Dernæst forklaret ved Gud Faders Kraft
165Han sig opsvang paa Himlens Kongetrone;
Og deler nu sin Faders Herlighed
Og al hans Magt paa Jorden og i Himlen.
Da vandred de, som her ham havde fulgt,
I Landene omkring med store Kræfter
Til Vidsoms Tale og til Undertegn,
Som Gud dem ved sin Hellig Aand forlened;
De trodsed Alt hvad Mennesker kan lide,
Og ginge villig til en pinlig Død;
Men Tusender ved Daabens Vand de vied
I Navn Gud Faders, Søns og Hellig Aands,
Til Tro paa Gud og evig Salighed.

Sigurd.

Er det da nok til Salighed at tro,
At Kristus har vor Syndeskyld udslettet,
Og at af Naade kun vi frelses kan?

Thorkild.

Ja, denne Tro er Hovedhjørnesteinen,
Hvo den foragter, knuses af den vist;
Men Bygningen, som er paa den grundfæstet,
Er Kærlighed; den Gud, som elsked os
Saa inderlig, vi over Alt maa elske,
Og Næsten skal vi elske som os selv.

Sigurd.

Ja, visselig er det et Undersagn;
Og er det Sanding, som det tykkes være,
Hel skammelig er al vor Kæmpeid,
166Og angestfuldt maa Hjertet vist henty
Til ham, som kan os med vor Gud forsone.
Troværdig tykkes mig det høie Sagn,
Thi hvad hos os i Taage er indhyllet,
I det fremstaaler i saa klart et Lys,
Og hvad forgæves tit jeg grubled over,
Det Dobbelte i mig og overalt,
Jeg seer til Eenhed sig at sammensmelte;
Dog, hvis du kunde sige mig et Tegn
Paa Bogens Sandhed, som det Alt beretter,
Da størkedes min endnu svage Tro,
Og tillidsfuld for Kristus jeg nedknæled.

Thorkild.

Vel mangt et Tegn, som i de svundne Tider
Kundgjorde klarlig Bogens Sanddrøhed,
Jeg kunde sige og dig end paaminde,
At Bogen er sit eget Vidnesbyrd,
Da hver en Spaadom fra de gamle Tider
I hvert sit Ord paa Kristus blev opfyldt;
Jeg kunde om det store Jertegn melde,
At Kristendommen som et ringe Frø
Umærket blev i dunkle Krog udsaaet,
Og stander nu opvokset til et Træ,
Hvis Grene skygge over brede Strømme,
Og i hvis Læ saamangt et Folkefærd
Med Lov og Tak til Himlens Gud sig hviler;
Og det er skeet, skønt aldrig noget Sværd
167Beskærmed Planten i den unge Alder,
Skønt Øxen, svunget udi Keiserhaand,
Hel mangan Gang sig i den unge Stamme
Saa dybt indbeed, at det for Mandeblik
Vel syntes klart, den maatte brat henvisne;
Men fra dens Rod hel underfulde Skud
I korte Frist end høiere sig løfted;
Og Romaborgs den stolte Drot tilsidst
Indflygte maatte under høie Hvælving,
Og reise den omfaldne Keiserstol.
Hvem gav vel Ordet, ikkun Ord allene,
En saadan Kraft til Kamp mod Verdens Magt,
En saadan Kraft, at Tusender forlod
De gyldne Sale og de bløde Klæder,
Henvandred glade paa den trange Sti,
Hvis hede Damp og stærke Purpurfarve
Kun mindet om udrundet Kristenblod;
Dog heller vil jeg om en Spaadom melde,
Som tit gentages i den gamle Bog,
Og som den Dag i Dag endnu opfyldes:
Det spaaet var, at efter Kristi Tid
Det Folk, som Gud beskærmede saalænge,
Men som haardnakket vendte sig fra ham,
Foraged hans Enbaarne og vanvittigt

Udæsked Himlens høie Gud til Strid,
Ved Kristi Blod at ønske paa sit Hoved,
At dette Folk adsplittes skulde vidt
168Blandt Jordens mange Folkefærd;
Men dog sig ei med dennem sammenblande.
Det er nu sket, i fire hundred Aar
Omflakker Israel, ustadig og landflygtig,
Men vogter end, som før, paa Mose Lov,
Paa Fædresprog og alle gamle Skikke,
Ja, Skikkelse og hele Aasyn selv
Er uforandret saa endnu de samme,
At her ved Rhin og hist bag Verdens Hav
Blandt Tusende Man Israeliten kender.
Det er et Vidnesbyrd, som Trods kun kan modsige,
Det er, hvad selv jeg paa min Vandring saae,
Og som skal sees af end ufødte Slægter,
Til Vidnesbyrd for Alle, som vil tro,
Til Dom for dem, som Hjerterne forhærde,
Indtil engang den store Dag frembryder,
Som ogsaa er i Bogen vist forkyndt,
Da Israel, forløst, skal vende hjem,
Og Kristi Pris med Jubellyd istemme.

Sigurd.

Nu troer jeg, og længes efter Daab,
At ren og let jeg med aftvættet Brøde
Kan dø, om saa det er af Gud bestemt.

Thorkild.

Ja visselig din Længsel skal opfyldes,
Og inderlig jeg takker Himlens Gud,
At han dig valgte som den første Grøde
169Af Ordets Sæd i stærke Kæmpejord.
Det Glædesvarsel skal mit Mod oplive
Til ufortrøden Sæden at udstrø,
Skiøndt vel jeg veed, at i saamangt et Hjerte
Den tørres hen paa haarde Klippegrund,
At tit den vil af Torn og Tidsel kvæles,
Og tit bortstjæles af den fule Aand,
Som over hvert et vantro Bryst regerer.
Nu lader os til Borgen haste hjem,
Og, om du vil, jeg der dig fluks skal døbe.

Sigurd.

Nei, ikke saa! du her mig døbe fluks!

Thorkild.

Men Isen nu har bundet alle Vande.

Sigurd.

Nei, hisset er saa klart et Kildevæld,
Som aldrig stivner i den haarde Vinter.

Thorkild.

Velan, det skal os tvende Ting afbilde:
Den sande Tro, som aldrig isne kan,
End ei i Dødens lange Vinternat,
Og Kristendommens klare, varme Kilde,
Som skal fremsprudle midt i kolde Nord.
Der klarere end mellem Sydens Blomster,
Som skæmme den med fremmed Farveglands,
170Den rinde skal imellem Nordens Fjelde,

Og svulme høit af Bjergets rene Sne,
Naar smeltet den i Kildens Skød sig gyder.

Borgen.

Gunnar.

O, Brynhild! Brynhild! lad dig dog bevæge!
Jeg elsker dig saa fuldt og inderlig,
Alt hvad dig lyster, du af mig begære!
Med Gammen vil jeg lyde hvert dit Ord.

Brynhild.

Jeg kun den Vældigste paa Jord vil eie,
Og ingen Anden tage udi Favn;
Ei er du vældig, medens Sigurd lever,
Og med hans Blod du købe maa min Gunst.

Gunnar.

Hans Blod er mit, jeg svor ham Broderskab.

Brynhild.

Det svor han ogsaa dig, men ei desmindre
I Brudeseng han glemte Ed og dig.

Gunnar.

Hvad? har han sveget mig? troløse Niding!
Hans Død er vis. Men siger du og sandt?

171 Brynhild.

Jeg siger at han favned mig hel kærlig,
Enddog til dig han ikkun fæsted mig.

Gunnar.

Hvor er mit Sværd?

Hogne.

Hvad fattes Gunnar?
Du som i Vanvid farer jo omkring.

Gunnar.

Mig fattes ikkun Sigurds Hjerteblod.

Hogne.

Du raser. Vil du virke Nidingsid?

Gunnar.

Nei, Sigurd er en Niding, han i Favn
Har Brynhild taget mod sit dyre Løfte.

Hogne.

Det lyver Brynhild, grum hun er i Sind,
Og vil vor Slægt fordærve; jeg har svoret,
At den som dræber Sigurd, skal af mig

Og vorde dræbt, om jeg det ellers mægter,
Og Eden vil jeg holde som en Mand,
Om ogsaa Gunnar blev sin Svogers Morder.

Grimhild.

Hvi trættes saa I, mine vakkre Sønner!
Du, Gunnar, vil at Sigurd dræbes skal,
Og det er vel forskyldt; imens han lever,
Er han jer Høvding, men naar han er død,
172I raade Landet og hans Guld tillige.
Det er en Fordom, at den Draabe Blod,
Hvormed Man blander sit, skal gøre
Det andet Blod, som er i Kroppen, helligt;
Det Blod, som I har blandet jeres med,
Det maa I ei udgyde; men det andet
I frit kan lade sprudle ud.

Hogne.

Fostbrodernavn af Alle agtes helligt,
Vort eget Folk os myrded eller drev
Dog ud af Land, om vi den Idræt virked.

Grimhild.

Nu vel! en Fordom maa Man ogsaa stundom
Ei overse; men jeg har nok en Søn,
Som ikke Blod med Sigurd end har blandet,
Og dog det lovet har; nu Timen er!
I dette Horn jeg kraftig Drik vil blande,
Og naar I række Guttorm den, hans Arm
Skal Størke faa, og Sindet Dristighed
Til sig i Lag med eders Maag at give.

Gunnar.

Det er det samme Horn, min Moder!
Hvori vi blandede med Sigurd Blod.

Grimhild.

Hvad siger det, om ogsaa Hornet lugter
173En lille Smule efter Volsungblod,
Det som en Forsmag Tørsten kan forøge.

Hogne.

Hvad jeg har svoret, skal jeg ærlig holde.

Borgsalen.

(I Dagningen).

Gunnar.

O, hvilket fælt og rædsomt Angestskrig!
Det Gudrun er, min Søster, som sig vaander.
Saa er da Sigurd dræbt, du, Brynhild, leer;
Men ikkun vild og rædsom er din Latter,
I Hjertet ei du leer, dit Aasyn blegner;
Hvad har jeg købt med Sigurds Blod?

Brynhild.

Min Hevn og min Forbandelse, du Niding!

Grimhild.

Til Lykke, Søn, med fagre Liv og Guld!
Thi hørte jeg ei feil, den stolte Kæmpe
Til Guld og Gammen al sin Lyst har tabt.

Hogne.

Det er forbi. Med grusom Myrdelyst
174Stak Guttorm Sværdet i den spæde Sigmund,
Og viede det saa til Sigurds Drab;
Fra Sengen dog han eengang vendte om,
Ham Sigurds hvasse Øine slog med Rædsel.
Han kom igen, og da var Øiet lukket,
Han stødte Sværdet gennem nøgne Bryst;
Men Sigurd vaagned, eller, som det tyktes,
Han blunded kun for ei at undgaa Død;
Thi nu, saasnart han følte Staal ved Hjerter,
Med Gram han Guttorm delte fluks i to,
Og Gudrun ligger bleg paa trende Lig.

Brynhild.

Velkommen nu, du Hevnens søde Time!
Du mig erstatte skal min lange Kval.
Edbrydere I Gjukunger skal nævnes,
Saalænge Man paa Jorden mindes jer,
Og ikkun seent jert Navn skal gaa af Minde.
Du, Hogne, blændedes af Guldets Glands,
Og vilde snedig saa din Ed udlægge,
Som det var nok, naar du kun Sigurd hævned,
Enddog du saae uvirksom paa hans Mord;
Men tænk kun ei, at Guderne du skuffer;
Fordi ved Guldet saa dit Hjerter hængte,
I Hjertekamret Man det og engang
Skal smaalig søge, og naar ei det findes,
Dog tage Hjertet med i sikkert Haab,
At det ved Konst til Guld sig kan forvandle.
175Du, Gunnar, mente daarlig mig at købe
Med Sigurds Blod; jeg skuffed dig, som du
Og skuffed mig, da jeg din Ham troloved.
Du tænker nok, at Sigurd dig bedrog;
Men viid, han drog sit Sværd i trende Nætter,
Og delte saa vor kydske Brudeseng.
Han dig var tro, men ham har du nu sveget,
Og Fafners Bane er i Valhal end
En Ormehøvding, han skal en udsende,
Hvis hvasse Braad skal naa din Hjerterod.

Uddød er Volsungætten; men nu Raden
Til Gjukunger skal komme brat!
Hist ligger Gudrun over røde Lig,
Hun skal opstaa, ei Døden hende undes,
Hun lære skal igennem blodigt Liv,
Hvad det betyder, fræk som hun at stride
Med Odins Mø, om Kæmpen hun sig kaared;
End bær hun under Hjertet fagre Mø,
Som hun med Sigurd avled; men ei Gammen
Skal hende fødes med den Datter fin,
Naar Mand og Sønner hun har Bane voldet,
Naar Hestene, de hvide med de sorte,
Har søndertraadt i Jormunrekurs Gaard
Den fagre Svanhild, og naar Kampestene
Er farvede i hendes Sønners Blod,
Da hylende, fortvivlet skal hun stande.

176 For hende er ei Død i Sværdeod,
Ei Undergang i Flodens dybe Vande.

Nu, kommer Turner! som mig fulgte hid,
Jeg mellem jer mit Arvegods vil dele.
O, knuger ei det arme Øielaag,
Lad det i Veiret sig kun frit opløfte,
Saa Øiet efter Lyst kan spille hen
Paa Lin og Maar og paa de røde Ringe!
O, strammer ei omsonst de arme Sener,
Forgæves vil I tvinge Taarer frem,
Jeg veed det jo, I har mig aldrig elsket,
Men jeg har heller aldrig elsket jer;
Og tænker ei det er af kærlig Hu,
At disse prude Mon jeg saa udskifter;
Nei Tvedragts Sæd jeg ikkun vil udstrø,
Og Gjukunger skal Arven jer misunde.

Nu, kives I kun om den røde Malm!
Jeg, klogere, den blaa mig har udkaaret;
Jeg rammed godt, og vel jeg er tilmode.
Nu, hører, Gjukunger, min sidste Bøn!
I skal opfylde den, jeg veed I maa!
Naar jeg er død, da lader brat paa Sletten
Af mine og af Sigurds røde Lagen
En Tjelding høit sig løfte over Jord;
Opstabler til et Baal det skaarne Ved,
177 Og lægger der jevnside vore Lig,
Med Gram imellem, at det end kan dele
Til Gunnars Skændsel vores Brudeseng,
Og hærdes atter i de hede Emmer
Til blodig Idræt gennem mange Aldre!
Ei Valhals Dør skal slaa mod Sigurds Hæl,
Jeg følger ham, og evig skal vi glædes!

Thorkild.

Forundres maa jeg her i Kongesal,
Forundres og forfærdes vist tillige:
Paa Gulvet ligger spredt det røde Guld,
Paa Sengen svømmer i det røde Blod
En smykket Kvinde — skal jeg tro mit Øie,
Formastelig hun har med egen Haand
Det skarpe Sværd indboret i sit Hjerte.
De blege Drotter, og den bange Skare,
Den Gamle med det lede Helvedsmil,
Ja, Alt forkynder mig en sælsom Rad
Af Hændelser; et Efterspil, som knytter
Sig selv til hvad jeg i min Ungdom saae
I Sigmunds Hal og Sagnets Tryllespeil.
O, siger mig, I Drotter, hvad det var,
Og hvad det er, som denne Jammer voldte?

178 *Gunnar.*

Ei grant som du jeg kender svare Domme,
Som ere gangne over Volsungs Æt
I fordum Tid; men dog jeg vel tør mene,
At Forspil kun de var for hvad som nu
I korte Timer haver sig tildraget.
Der ligger Brynhild, Budles stolte Datter,
Min Viv hun var, men havde Sigurd kær,
Og Sigurd, Fafners vidtberømte Bane,
I næste Kammer svømmer i sit Blod,
Og i sin Søns og i vor Broders med.
Os Brynhild lokkede til ham at svige,

Vor svorne Broder ved vor Broders Haand,
Og Sigurd selv har taget blodig Hevn.
Behøves mere for i Gru at stivne?
Og end dog ei vor Jammerskaal er fuld:
Vor egen Søster, Gudrun, Sigurds Enke,
Os taus forbander ved sin Herres Lig;
Og leende os Brynhild nys forkyndte
En pinlig Død, og Slægten Undergang.

Thorkild.

Saa var min Ahnelse da alt for sand,
Saa var det Sigurd, Angestskriget gjaldt!
Saa er da Karret fuldt af Volsungblodet,
Og jer det var, som daarlig gød deri
De sidste tunge, store Draaber! ja,
179Nu sikkerlig det brat sig monne vælte
Og knap I stande mod den stride Strøm;
Dog vist der er en Gud, som jer kan frelse,
Og end kan Brynhilds Spaadom vorde Løgn.

Brynhild.

Hvorledes? hvad? min Spaadom vorde Løgn?
Fra Valhals Dør jeg vende maa tilbage,
For den at se, som vover saa at mæle;
Hvem er vel du, du med det side Skæg,
Og med det sære Hammerstegn paa Issen?
Veed du det ei, om hvem det var du talte?
Ei om en Kvinde, men om Odins Mø
Det var, du talte de forvovne Ord;
Mon du tør mene, hendes Spaadom svigter?

Thorkild.

Ei om en Kvinde, deri har du Ret;
Jeg bedre, end du selv, kanske dig kender.
Du stirrer vildt paa det forborgne Tegn,
Som smykker Issen, du maaske det kender,
Thi du er Deres, som med Skælven tro.
Omkring din Vugge sad Uvætters Flok,
Og vied dig til deres Tjenerinde;
O, tænk kun ikke, at et Kvindebryst,
Som aander Had og efter Hevn kun længes,
180Kan være med det Himmelske i Slægt!
Din Spaadom lettelig kan vorde sand,
Men bryst dig ikke af din Spaadomsgave,
Thi hvis den er, du snarlig mærke skal,
Og mine Ord i evig Pine sande.
Du er forloren, far til dine Frænder!
Dig brænde evig der den onde Ild,
Som her har blusset vild i dine Aarer!
Og jeg til Himlens Herre har det Haab,
At Sigurd ei du skal i Pinen møde.

Brynhild.

Forbandede, forhadte Plageaand!
Hvem gav dig Magt til mig i Sind at ængste,
At ængste mig, som aldrig kendte Frygt?
Hvad? skal til Kval jeg virkelig henvandre,
Til Kval og ei til Odins stolte Borg,
Og ei til ham, som jeg til Mand mig kaared?
Saa gid det dog maa undes mig at se
Jer Alle vaandes i den samme Pine,
Og undes mig jer Pine at forøge!
Afsted jeg maa, hvorhen? — til evig Kval!

Thorkild.

O, saae I, Drotter, hvor hun som en Orm
Sig vred i Dødens Stund? O, hørte I
Fortvivlelsens den rædselsfulde Tale?
181Og kan I mindes hendes Spaadomsord?
O, mærker det dog Alt, og hører mig!
En Vei til Frelse jeg jer vil forkynde:
De Guder, som I dyrke, er ei til,
Og ei det nytter jer paa dem at stole;
Men Han, hvis Navn i eders gamle Sagn
Saa trøstefuldt og sanddru monne klinge:
Alfader, Han er til, Han har udspendt
Med Almagts Haand den hvalvte Himmeltelt,
Og Jordens Ring foruden Hjelp afrundet.
Af Ham fik Mennesket og Liv og Aand;
Men onde Magter er der ogsaa til,
I eders Sagn Hrimthurser de mon kaldes,
Men Djævlé er dog deres rette Navn.
De har bortlokket Mennesket fra Gud,
Og herske nu som denne Verdens Drotter
Med Grumhed over hver en Mand paa Jord,
Der ei nedknæler for sin rette Fader,
Og vender hjem som en forloren Søn
Med Bøn om Syndsforladelse og Naade.

Gunnar.

Du taler snildt, og sandt det er at sige,
At vi paa Aser ei kan stole trygt,
Og bedst for os paa Jord det maatte nævnes,
Om disse Guder havde ingen Magt;
Thi ikkun Straf og Hevn vi os kan vente.
182Men siig os nu, hvad skal vi tro og gøre,
For at erhverve os Alfaders Gunst?

Thorkild.

Først tro paa ham, som er allene Gud,
Paa Faderen, og paa hans Søn tillige:
Paa Jesus Kristus; thi med Kval og Død
Har han udfriet os af Djævles Rige;
Dertil og paa Gud Fadere Hellig Aand.
Dernæst I og skal Vold og Mord forsage,
Kun til Betrængtes Forsvar løfte Sværd;
Hvad Møl kan æde eller Rust fortære,
Hvad falde kan i Tyvs og Røvers Haand,
Paa saadan Skat I aldrig her maa sanke;
Men hellere med eders Sølv og Guld
Neddæmpe Suk og Armod's Graad aftørre;
Da sanke udi Himlen I en Skat,
Hvorved I skal evindeligen glædes,
Naar, døende, fra Jord I fløtte did.

Grimhild.

O, nøler ikke saa, I vakkre Kæmper!
Til Ambolt og til Blæsebælg I fluks
Jer skynde maa, for eders Sværd og Skjolde
Og Brynjerne at hamre ud ved Ild,
Til Pløiejern og til Brændeøkser;
Naar dem I dele da til Bønder ud,
183Stavkarle trindt fra Land I maa hidstævne,
At Sigurds Arv, at alt det Sølv og Guld,
Som I har købt for eders Svogers Blod,
I mellem dem kan rundelig udskifte.
Hvad skader det, om og en fremmed Drot

Jer nøgne da af Kongeborg uddriver,
I kan jo gaa til Himlen, hvor en Skat,
Der aldrig tømmes, I har sammensanket.
Den Vei, kanske I synes, er lidt lang,
Men naar I tigge smukt, det ei kan feile,
At Stodderne, som I gav eders Guld,
Til Gengæld Keppen og den tomme Pose
Da skænke jer, og i al Stilhed kan
I magelig til Grav og Himmel vandre.

Thorkild.

O ti, du onde Aanders Tjenerinde!
Dig rammer ogsaa Herrens Arm engang;
Da skal du vist med Graad og Tænders Gnidsel
Fornemme hvad det er, at stande ham imod.

I stande tause, Gjukunger! Jert Sind
Er bundet til det gyldne Jordens Støv,
Og ei I vil med Himlens Ædelstene,
Med Hjertets Ro og Salighed det bytte.
Jeg kan ei tvinge jer; til Tro og Kærlighed,
Ei Tvang kan føre, men min Varselsstemme
184 I Hallen høit skal runge før jeg gaar:
Hvis ei I vil til Herren jer omvende,
Da skal opfyldes Brynhilds Spaadom vist,
Og medens Orme eders Knokler gnave,
Skal Sjælen gnaves af en værre Orm,
Som aldrig dør og aldrig den fortærer.
